

QƏZƏLLƏR

Nalədəndir ney kimi avazeyi-eşqim bülənd,
Nalə tərkin qılmazam, neytək kəsilsəm bənd-bənd.

Qıl mədəd, ey bəxt, vər nə, kami-dil mümkündür degil,
Böylə kim, ol dilruba biddəddir, mən dərdmənd.

Dağlırdır odlu könlümdə qarası qopmamış,
Ya səbati-eşq üçün od üzrə bir neçə sipənd?

Açılır könlüm gəhi kimi, giryei-təlxim görüb,
Açar ol gülrux təbəssüm birlə ləli-nuşxənd.

Xaki-rahindən məni qaldıra bilməz sayətək,
Qılsa gərdun afitabın hər şüasın bir kəmənd.

Cam tut der saqiye-gülçöhrə, zahid - tərki-cam,
Ey könül, fikr eylə gör, qansıdır tutmalı pənd.

Ey Füzuli, surəti-fəqrin qəbuli-dustdur,
Hiç dərvişi sənintək görmədim sultanpəsənd.

Hüsnün olduqca füzun, eşq əhli artıq zar olur,
Hüsn nə miqdar olursa, eşq ol miqdar olur.

Cənnət üçün mən' edən aşıqləri didardən,
Bilməmiş kim, cənnəti aşıqlərin didar olur.

Eşq dərdindən olur aşıq mizaci müstəqim,
Aşıqın dərdinə timar etsələr, bimar olur.

Zahidi-xudbin nə bilsin zövqünü eşq əhlinin,
Bir əcəb meydır məhəbbət kim, içən huşyar olur.

Eşq sevdasına sərf eylər Füzuli ömrünü,
Bilməzəm, bu xabi-qəflətdən qaçan bidar olur?

Sərvi-azad qədinlə mana yeksan görünür,
Nəyə sərgəştə olan baxsa, xuraman görünür.

Can görünməz desələr təndə, inanman, nişə kimi,
Lütfdən hər necə baxsam təninə, can görünür.

Derəm əhvalımı cananə qılam ərz, vəli
Görə bilmən özümü, onda ki, canan görünür.

Ey deyən: səbr qıl, ah eyləmə yarı görcək,
Mənə düşvardır ol, gər sənə asan görünür.

Sordum əhvalımı eşqində münəccimlərdən,
Baxdılar tale evinə, dedilər: qan görünür.

Nə kamandarsan, ey məh ki, atıb qəmzə oxun,
Yıxdığın seyddə nə zəxm, nə peykan görünür.

Bir sənəm zülfünə guya ki, veribdir könülün,
Ki Füzulinin ikən halı pərişan görünür.

Səbadən gül yüzündə sünbülü-pürpiçü tab oynar,
Sanasan pər açılıb gülşəndə bir mişkin qürab oynar.

Xəyali-arizin cövlan edər bu çeşmi-pürnəmdə,
Nəçük kim, mövclənmiş suda əksi-afitab oynar.

Rüxün görgəc olur suzi-dərünü dərdi-dil hasil,
Bahar əyyamı səçrər bərgi-rəxşəndə, səhab oynar.

İrağ olsun yaman gözdən, nə xoş səətdir ol saat,
Ki məşuq ilə aşıq eyləyib nazü itab oynar.

Riyayi-zahidi-xüşkün səmaindən nolur hasil,
Xoş ol kimi, rindi-meyxarə içib cami-şərab oynar.

Qılır göz pərdəsin xunabi-həsərət çək, hər dəm kimi,
Rüxündə ləzzəti-didar zövqündən niqab oynar.

Füzuli, rəşkdən titrər dili-pürxuni üşşaqın,
Binaguşində yarın hər zaman kimi, ləli-nab oynar.

Canı kimi cananı üçün sevsə, cananın sevrə,
Canı üçün kimi ki, cananın sevrə, canın sevrə.

Hər kimin ələmdə miqdarıncadır təb'ində meyl,
Mən ləbi-cananımı, Xizr abi-heyvanın sevrə.

Başə dəm düşdükcə təqsir eyləməz, eylər mədəd,
Ol səbəbdən müttəsil çeşmim cigər qanın sevrə.

Mişki-Çin avarə olmuşdur vətəndən mən kimi,
Qansı şuxun, bilməzəm, zülfi-pərişanın sevrə.

Su ki, sərgərdan gəzər, başında vardır bir həva,
Qaliba, bir gülruxün sərvə-xuramanın sevrə.

Aqibət rusva olub mey tək, düşər xəlq ağzına,
Kimi ki, bir sərməst salı lə'li-xəndanın sevrə.

Nolacaqdır, tərki-eşq etmə Füzuli, vəhm edib
Qayəti derlər, ola bir bəndə sultanın sevrə.